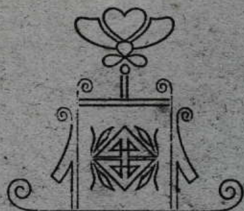

Naša

Br. 6.

Gospa Lurdska

Mjesečno ilustriran[illegible] Majke Božje Lurdske.

Dozvolom crkvenoga i redovničkoga starješinstva.
Odgovorni urednik:
O. Bernardin Škrivanić, Provinc.

Cijena za čitavu godinu 1 kruna.

Rukopise i pretplatu treba slati
Ocu Bernardinu, Provincijalu kapucinâ.
RIJEKA.

„Po Mariji k Isusu!"

Riječka tipografska udruga na dionice. Rijeka.

BRIŠITE SUZE A ZASUKAJTE RUKAVE....

(Odgovor nekojim pretplatnicima iz okolice Spljetske i Omiške).

Da je zlo i da nas čeka tmurna budućnost, ako dragi Bog ne pruži svoju pomoćnicu ruku, toga ne niječemo.

Da bujica vjerske mlakosti i dapače samoga bezvjerstva poplavljuje i zahvaća sve više naš narod, toga poreći ne možemo, ali što hoćemo da ovdje istaknemo jest to, da mi ne smijemo smalaksati, još manje klonuti duhom.

Dragi pretplatnici iz divne okolice *Zvonimirova Grada*, ja shvaćam Vaše suze i razumijem Vaše uzdisaje, ali Vam otvoreno velim, da to ne pomaže baš ništa!...

Dvadeseti vijek, vijek je borbe i rada!

Nije dakle dosta plakati, žaliti i tužiti se na zla vremena, treba zasukati rukave i junački pregnuti, da u ovoj sveopćoj borbi pobjeda bude na strani Kristovoj i da njegova sveta načela zavladaju našim javnim životom.

Ako se dakle neprijatelj Vjere naših otaca *organizuje* — kao što se kod vas opaža u potpunoj mjeri — tada ne spavajte ni Vi, već se *okupite u jaku četu, kojoj nitko ne će moći razbiti bojnih redova.*

Ako protivnik Crkve i Vjere — premda se kao takav rijetko kada pokazuje već dolazi kao vuk u ovčjoj koži — *širi zlu štampu, kojom svagdano kleveće Biskupe i svećenstvo, tada je dužnost svakoga katolika, da toj bezbožnoj štampi suprotstavi dobru, poštenu i čisto katoličku štampu,* koja će kao prstom pokazivati sve neprijatelje Vjere i koja će danomice bacati krinku sa lica *tobožnjih prijatelja puka.*

Tko dandanas tako ne djeluje, a veli, da je katolik, taj nije dostojan toga lijepoga imena, taj je prema riječima kršnoga borca za vjersku slobodu u Francuskoj — gosp. Pijù — izdajica. Evo što taj junački katolik veli:

„Smalaksati, očajati u borbi i kukavno se povući s bojišta, kad nas zove Vjera i domovina, to znači zatajiti vjeru i izdati domovinu!“

Budimo gorljivi, vatreni i neumorni Kristovi vojnici! U ratu, koji su nam navijestili neprijatelji Crkve i Krista, potrebno nam je muževnih djela, treba nam neprestana rada, a ne uzmičimo niti pred žrtvama, već ih dragovoljno doprinesimo za dragoga Isusa! Što bude više žrtava, više rada i nastojanja, tim nas iza ovoga kratkoga života čeka obilnija plaća od Onoga, koji je rekao: **„Došao sam na svijet, da bacim oganj, i što hoću, ako ne da se zapali?“**

Godina I. RIJEKA, dne 6. lipnja 1908. Br. 6.

NAŠA
GOSPA LURDSKA

Urednik i izdavatelj O. Bernardin Škrivanić, Provincijal.

LIPANJSKOM BROJU
„NAŠE GOSPE LURDSKE“.
Spjevao: Cetinski mlinar.

Vladala zima; kroz dimnjake velje
Svirao sjever, svegje napjev stari...
Zamr'o život, šala i veselje,
Zgubili divni primorski se čari.

Vladala zima; sa toplijeh grudi
Prhnulo u sv'jet krilâ laganije
Mlagjahno čedo, da zaspalo budi,
A zamrznuto s tiha da zagrije.

- Kruta je zima, smrznut ćeš se d jete,
- Širok je svijet, zgubit ćeš se lako,
- Iskusno n'jesi, a prevare klete---
Zborio mnogi sa bojazni tako.

Nu smjelo čedo oca smjelijega,
Što „Naša Gospa Lurdska“ se prozvalo,
Prhnulo naprjed cilja do svojega,
Pa što bje s njime? Živo je il' palo?

Al' na to evo odgovorit ne ću;
Nek' sam' si priča svoje doživljaje,
Nek' sam' si priča doživjelu sreću
Prostrane širom hrvatske domaje!

Nek Hrvat priča, ima li ga rade,
I kako li ga dočekuje vruće!...
...Ja ću tek želju izraziti sade
JEDANAESTE prigodom tisuće:

Oj, da bi samo takve sreće bio
Kô i do sada, naš glasniče mili,
Malen i čedan, al' svakome mio,
Premlad doduše, al' junak u sili!

Oj, da bi diljem doma hrvatskoga
U svako srce zemskijeh sred vaja
Donjeo tračak milja nebeskoga
Iz Lurdske Djeve moćna narućaja!

Ovim brojem dovršuje pô godine, otkako je «mlagjahno čedo», „*Naša Gospa Lurdska*“ prhnulo u svijet, da raspali katoličku svijest i da ogrije hrvatska srca žarkom ljubavi spram mile Djevice Lurdske.

U četvrtome smo broju našega listića na temelju listova, koje smo primili, a koje ni sada ne prestajemo primati, opisali: «ima li ga Hrvat rado i da li ga dočekuje vruće...»

Ali što nam bez dvojbe najbolje dokazuje, da je „Naša Gospa Lurdska“ veoma omiljela puku, jest činjenica — koja se ne pamti u Hrvatskoj — da je naime glasnik „Gospe Lurdske“ u samih **6 mjeseci svoga opstanka** sakupio oko sebe ništa manje od **10.000** pretplatnika.

Svi, koji su dočuli za tako nagli prirast, rekoše nam: „Tu je prst Božji i osobiti zagovor moćne Djevice Lurdske, koja dakako blagoslivlje djelo, koje smjera čisto na njezinu čast.“

Slava dakle miloj našoj Gospi, koja se tako milostivom pokazuje uvijek, a nada sve u ovoj sretnoj godini, kad se slavi **Pedesetgodišnjica** Njezinih Prikazanja!

Mi ćemo pak sve moguće uložiti, ne samo da nam sadržaj uvijek bude biran i zanimljiv, nego osobito, da nam budu lijepe slike i ilustracije, što osodito godi narodu. Ljubljenim i cijenjenim našim čitateljima ne ćemo puno obećavati, nego ćemo radije raditi, i to požrtvovno i neumorno, ne gledajući niti na troškove niti na trud, jer smo na sve pripravni, kad se radi o slavi naše Majke Marije.

Ovu prigodu upotrebljavamo, da upravimo na naše čitatelje slijedeća pitanja, na koja, lijepo molimo da nam izvole čim prije odgovoriti, pa makar i na dopisnici.

Prvo. Da li im se dopada *„Naša Gospa Lurdska“* i što najmilije čitaju u njoj.

Drugo. Kakve bi nam članke još svjetovali da uvrstimo, a bili bi kadri, da u puku pobude zanimanje.

Treće. Da li je listić doista pučki uregjivan ili možda nije, te bi prema tome morali uložiti više nastojanja, da bude što razumljiviji, već prema dohvatu najnižih slojeva.

Četvrto. Što bi morali upotrijebiti, da **Naša Gospa Lurdska** prodre u svaku kat. hrvatsku kuću, tako te prema riječima onoga Biskupa bude glasnik milosrdne Djevice Lurdske brojio slijedeće godine oko 20.000 pretplatnika.

Na znanje!

Uza sve naše nastojanje, da svaki pretplatnik primi svakiput u redu željeni broj istisaka „N. G. L.“, ipak nam se nekoji tuže, da je ne primaju **redovito.** – *Možda je krivnja tome neredu na pošti? Možda nekoji ne pišu točno i razgovijetno, koliko istisaka žele imati ili koliko im manjka?*

Bio koji mu drago uzrok tome neredu, lijepo molimo sve naše pretplatnike, osobito povjerenike, da nam odmah izvole javiti svakiput, kadgod glasnike ne primu u redu.

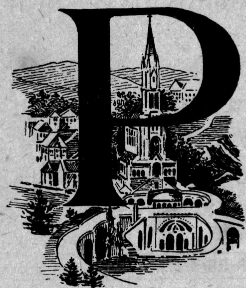
Nije treba da toga javljaju na dopisnici ili u zatvorenomê listu; mogu uzeti komadić papira te na vrhu napisati čitljivo **reklamacija novina** *i adresu na naše Uredništvo,* **a na drugoj strani naznačiti sve brojeve, koji im manjkaju. Druge stvari se ne smiju javljati, inače Uredništvo mora platiti globu. Dakle na oprez!**

Mi ćemo s naše strane podvostručiti marljivost i nastojanje pri otpravljanju lista, jer znamo, da je najbolja preporuka za jedan list: **tačna i redovita otprema!!!....**

U to ime Bože pomozi!

Slika njene duše...

Poznato nam je već, kako više manje svi pretplatnici Naše Gospe Lurdske nekakvim neustrpljenjem prebiru njezine stranice, ne bi li srećom što opazili, gdje im se opširnije štogod pripovijeda bilo o Presv. Djevici, bilo o miloj Bernardici, spram koje goje osobitu naklonost i ljubav.

Čitajući razna djela o Lurdskim Prikazanjima, naišli smo na nekoje crtice, koje će bez dvojbe veoma zanimati ljubitelje drage Gospe Lurdske, a koje će im ujedno kao u slici predočiti nevinost i dobrotu Miljenice milostive Djevice, male Bernardice.

Jednoga dana, dok se je Bernardica razgovarala sa gosp. Estradom i njegovom sestrom, zapitat će je gosp. Estrad, koji je na početku bio gorljivi protivnik Lurdskih Prikazanja:

«Reci mi, Bernardice, govori li «Gospa» čistom franceštinom ili pak našim Pirenejskim narječjem?»

— Gospodine, Ona govori našim narječjem!....

— Gle!.... ti hoćeš, da tako odlična gospogja govori našim narječjem?

— Ali da, ona tako govori!...»

Zatim nadoda nekako ponosito:

«A da vam baš kažem golu golcatu istinu, velim vam, da ona govori našim *Lurdskim* narječjem!....

* * *

Hoteći nekom zgodom otac Vignes, misijonar, znati, što misli *mlada Videća* glede obećanja, koje joj je učinila Prečista Djevica, kad joj je

rekla: «*Ja ti obećajem, da ću te učiniti sretnom, nu ne na ovome, već na drugome svijetu*», reče joj!

«Kad ti je «Gospa» obećala, da će te učiniti sretnom na drugome svijetu, ti se nemaš ni za što brinuti i možeš živjeti bezbrižno oslanjajući se na njezino obećanje.....

— Ej! vlč. gospodine, kamo ste vi to zašli!.... Ja ću biti istina sretna, ali samo uz uvjet, *ako budem koracala pravim putem i živjela, kako se dolikuje pravoj kršćanki!....*

* * *

Kad se je za prvih Prikazanja sa strane općinskoga činovništva i vlade toliko zapreka stavljalo razvitku, koji je milostiva Djevica htjela postići prikazavši se na Masabjelskoj hridi, i kad se regbi čitav pakao bio podigao proti skromnoj Videćoj, vraćajući se gosp. Estrad jednoga dana kući nagje Bernardicu, gdje se razgovara sa njegovom sestrom, te joj reče:

«Ne znaš li ti, da su upoznali sve tvoje prijevare i da te dapače misle postaviti u tamnicu, a kada sam te ja nastojao obraniti, zaprijetili su mi, da će još i mene zatvoriti, ako te budem branio?....»

Razumjevši Bernardica, da se gosp. Estrad šali, digne se te mu vesela lica odgovori:

«Tim bi mi samo učinili uslugu!.... Jer ponajprije, moji siromašni roditelji ne bi morali za mene trošiti, a zatim vi bi bili uza me, i tako bi me naučili čitati i tumačili bi mi *katekizam*, kao što čine dobre moje sestrice u samostanu....»

* * *

«Reci mi, Bernardice — zapita je jednoga dana neka odlična gospogjica — je li Presv. Djevica, dok smo se mi nalazili oko Spilje, samo tebe promatrala?»

— Oh! ne... Ona je upirala svoj pogled na čitavi narod, koji je okolo stajao, i to osobitom ljubavlju. Često puta činilo mi se, da svaku osobu

jednu po jednu promatra; na nekojima bi od prisutnih duže vremena zaustavila svoj blagi pogled, kao što se prijatelj zaustavi, kad susretne prijatelja....»

Tako je za vrijeme trećega Prikazanja Bernardica opazila, da je divna Djevica, premda je i nju okom slijedila, ipak dugo i prijazno gledala *Antoniju Peiret,* onu naime od dviju pratilica Bernardičinih, koja ne bijaše udata, a bijaše upisana u skupštinu Marijinih Kćeri[1]).

Bernardica to odmah priopći svojim pratilicama rekavši:

— Antonijo! evo, sad ti se smiješi i ljubezno te promatra!....

Pobožna se djevojka na te riječi silno gane, te se nikad nije prestala sjećati toga stoput blagoslovljenoga časa.

— Zapitaj Gospogju — rekoše joj ove — dozvoljava li, da te i mi za ovo 15 dana svakiput ovamo pratimo.

— Neka dogju — glasio je odgovor neprispodobive Djevice — i one, a i drugi s njima Želim, da ovdje dolazi mnogo svijeta[2]).

Eto dakle, kako milo pogledava draga naša Marija one, koji su upisani u koju njezinu bratovštinu i rade za pobjedu Njezinu i kraljevstva Njenoga Božanskoga Sina na zemlji, kao što radi ona hrabra četa povjerenika našega ili bolje Gospina glasnika.

Oh! takovi neka budu uvjereni, da ih slatka, Majka Marija sa nebeskih visina osobitom radošću gleda, da blagoslivlje njihovu obitelj i njihov rad i da im pripravlja blaženstvo za svu vječnost za onaj neznatni trud, koji ulože oko širenja Njezine slave, kao što vidimo, da je prijazno pogledavala kćer Marijinu — Antoniju Peiret....

---

[1]) Kod našega se Uredništva može naručiti «*Priručnik Kćeri Marijinih*», koji stoji 1 kr.

[2]) **Katolici! pohrlimo svi u kolovozu u Lurd! Bl. Djevica to od nas hoće! U Lurd! Hrvati u Lurd!**

Tijekom ćemo vremena nastojati da objelodanimo još koji od odgovora Bernardičinih, iz kojih će svatko moći raspoznati, da, akoprem je Bernardica bila vrlo jednostavna i neuka, ipak je svaki puta, kad je bio govor o Prikazanjima, pokazivala osobitu oštroumnost i svojim odgovorima više puta zadivila slušatelje, koji bi katkada došli k njoj samo da je, ako bi bilo moguće, utjeraju u laž.... Očevidan dokaz, da ju je Majka Božja — čija je ona bila glasnica na zemlji — rasvjetljivala.

Povijest Lurdskih Prikazanja.

Nastavak.

IV.

Opis nebeske Prikaze.

U prošlome smo broju obećali štovanim našim čitateljima, da ćemo im u slijedećemu broju dati što vjerniji opis tajinstvenoga Bića, pred kojim je i nehotice dobra Bernardica pala na koljena, kad ju je prviput obasjalo svojim nebeskim čarom.

Evo nas dakle da ispunimo svoje obećanje i da im pružimo tačan opis rajske Prikaze:

Ona je bila srednjega stasa te je izgledala kao dražesno dvadesètgodišnje djevojče, ali ništa nije gubila od svoje nježne miline: sjajnost i ljepota, koja je tako prolazna na ovome svijetu, bijaše u Nje vjekovita značaja. Još više! U Njezinome divnome licu bilo je vidjeti u čudnovatom skladu spojene sve ljepote četiri dobâ ljudskoga života: nevinu djetinju iskrenost, čitavu djevičansku čistoću, ozbiljnost najuzvišenije majke i mudrost, koja je nadilazila sve mudrosti ovoga svijeta zajedno; sve je odsijevalo na čudnovatom djevičinom obličju....

Čemu da to prispodobimo na ovome pokvarenome svijetu, gdje su zraci ljepote rastrkani i zamagleni i gdje nam se nikada ne pojavljuju bez kakve nečiste smjese? Svaka slika, svaka pri-

spodoba bila bi na poniženje ovome neizrecivo divnom uzoru. Nijedno veličanstvo, nijedno odlikovanje, nijedna jednostavnost na ovome svijetu nije kadra, da nam o tome slike pruži.... Ovozemnom svjetlosti ne mogu se rasvijetliti nebeske zvijezde.... Tko n. pr. da opiše ljepotu i pravilnost potezâ njezina lica? Ako se još pomisli na njezine modre oči tako slatke, da se je činilo: rastopit će svakome srce, koji je pogleda, tada je lako shvatiti riječi Bernardičine, koja je rekla, da je pripravna umrijeti, samo da je još samo jedanput vidi! Usne su odavale božanstvenu smjernost i dobrotu, čelo opet odavalo najuzvišeniju mudrost skupa sa neograničenom kreposti.

Njezine haljine bijahu bijele kano netaknuti snijeg na brdinama i veličanstvenije u svojoj jednostavnosti nego sjajna halja Salamunova u njegovoj slavi. Ispod duga i do tla sizućega ruha provirivale su djevičanske noge, naslonjene na divlju ružu, koja se tamo nalazila te se malko pregibala. Na svakoj je nozi kano procvala po jedna ruža.

Modri pojas sprijeda padaše u dvije vrpce, koje dopirahu skoro do nogu. Oko glave se nalazila bijela marama te zastirala ramena.

Ni koralja, ni alem-kamena, ni kolajne, ni dragulja, nikakva uopće nakita, kojim se resi ljudska ispraznost, ne bijaše vidjeti. O rukama, koje je držala bogoljubno sklopljene, visijaše krunica sa bijelima kano mlijeko zrncima. Zrna je krunice prebirala med prstima, ali joj usne bijahu nepomične. Namjesto da moli krunicu, ona je možda slušala u svome srcu neprestani odziv *Angjeoskoga Pozdravljenja* i nedospjetni romon molitve, koji se je dizao sa zemlje.

Opisavši Lurdsku Špilju te pruživši čitateljima opis Bernardičin i «lijepe Gospe», sad možemo nastaviti pripovijedanje slijedećih Prikazanja.

Budimo katolici!

Ja poznajem — piše nam jedan gorljivi katolik — osam do deset sveučilištaraca uvjerenih i svjesnih katolika, koji svaki petak i uopće u posne dane polaze u najveće i najživlje hotele, kamo obično zalaze njihovi drugovi; tu oni ištu na glas i bez bojazni posnih jela i istom, nakon što su učinili znak sv. Križa, počinju jesti.

Sami su sveučilištarci kasnije priznali, da im toga radi nitko nije prigovorio, nego nasuprot da su ih svi držali za značajne ljude. Kako su se pak odlikovali u nauku, kao što i u ispovijedanju svoje Vjere, njihov je dobar primjer veoma spasonosno djelovao na mnoge druge.

Regbi da su mnogi današnji katolici zaboravili na riječi Isusove: **„Tko mene prizna pred ljudima, priznat ću i ja njega pred Ocem svojim nebeskim, a tko se mene bude stidio pred ljudima, stidjet ću se i ja njega pred Ocem svojim nebeskim“.**

Možda ništa tako ne škodi u sadanje doba Vjeri kao pogubni ljudski obzir, čiji su robovi dandanas mnogi kršćani.

Ne zaboravimo, da smo katolici i da dosljedno moramo uvijek živjeti kao katolici.

Ako židovi živu prema svojoj Vjeri i protestanti prema svojoj vjeroispovjesti, zar da se samo mi katolici sramimo svoje lijepe Vjere, čijoj se úzvišenosti i ljepoti sami bezvjerci dive?

Braćo moja i dragi štovatelji milé naše Gospe Lurdske, budimo čvrsti katolici i živimo prema naredbama sv. Vjere naše; nikad ni za čas ne odstupimo od njenih svetih zapovijedi, e da svaki uzmogne iza naše smrti reći — a to će nam biti najljepša pohvala — da smo kroz sav svoj život uvijek ostali vjerni svome **Bogu,** *svome* **Krštenju** *i svojoj* **Vjeri!**

Čudom ozdravljeni Otac Salvator, kapucin.

Kad redovnici dolaze u Lurd, da ištu zdravlje od Presv. Djevice, njihova je bolest obično neizlječiva i teška: to su većim dijelom skoro umirući bolesnici, koje njihovi poglavari šalju k Bl. Djevici Lurdskoj, da im Ona udijeli zdravlje, kad im ljudsko umijeće više ne pomaže.

Dne 25. srpnja silazio je na Lurdski kolodvor neki na pô prignut, blijed, mršav i upalih očiju redovnik, podržavan od dvojice svoje braće redovnika.

Vidjelo se, da je još mlad, ali bi teško čovjek pogodio, koliko mu je godina, jer ga je strašna sušica, koja ga je morila već pune 3 god., posvema izjela. Sušica, koju je on imao, nije bila obična sušica sa tek nekoliko ozljeda na plućima: *kod njega je sve bilo razrušeno i razrovano, osobito sa strane trbušnice.*

Dobri je redovnik bio zadobio tu strašnu bolest njegujući dva brata redovnika, koja su obojica preminula od sušice. Doktor Ménager iz Nanta, koji ga je višekrat pregledao, reče mu: «*Vi imate u želucu oteklinâ, koje ne mogu iščeznuti, nego jedino* **čudom**!»

Budući da se stanje Oca Salvatora svagdano pogoršavalo, starješina pozove nekoliko liječnika, da ga pregledaju. «Sastali smo se četvorica — pisao je dr. Ménager — izmegju kojih i odlični dr. Mordret iz Mansa, da bolesniku operemo

želudac; ali videći njegovo upravo zdvojno stanje i neuredno mu bilo, koje je kucalo 130 puta na čas uz 40 stupnjeva vrućice, morali smo odustati od nauma».

U ostalom ni bolesniku samome nije bilo nepoznato stanje, u kojemu se nalazio, te je sav odan u volju Božju očekivao smrtni čas.....

Zavjet. — Odlazak u Lurd.

Pošto je O. Provincijal znao, da nemoćniku svaki čas može biti posljednji, zavjetova se, da će ga poslati u Lurd, bude li samo mogao podnijeti tegobu putovanja.

«*To je ludo i samo pomisliti* — uvjeravao ga liječnik — bolesnik će sigurno umrijeti na putu». O. Salvator reče starješini: «Ja vas sa s oje strane lišavam zavjeta i rado pregaram svoj život, ali sam uvjeren, *da bih ozdravio, kad bih otišao u Lurd*».

Nekoliko dana prije svoga polaska u Lurd bolesnik izbaci Presvetu Hostiju, koju su morali tjelesnikom (korporalom) podići. Njegov poremećeni želudac nije a ma baš ništa više probavljao. «*Često* — pripovijedao je on svome liječniku — *iza sv. Pričesti osjećam, kako mi komadi Presv. Hostije dolaze na usta i to katkada po pet puta na uru*».

U mjesecu rujnu reče bolesniku O. Provincijal: «*Bilo što bilo, vi ćete na jesen u Lurd!*» — Na jesen, dragi Oče — odgovori spokojno nemoćnik — mene ne će biti više na životu!.....»

I doista bolest je bila na vrhuncu i kad se posljednji tračak nade u ozdravljenje izgubio, bolesnik otputova praćen od dva brata bolničara u Lurd. Mnogi su se prijatelji i znanci bolesnikovi zanimali za njegovo zdravlje. Neki obraćeni židov i jedan rogjak nemoćnikov, liječnik, platiše mu dapače i put.

Dne 23. srpnja O. Salvator stigne u Nant, gdje ga opet pregleda dr. Ménager. «*Našao sam dragog našega bolesnika do skrajnosti oslabljena — pisao je kasnije vrijedni liječnik. Od dana, kad sam ga posljednji put pregledao, pa do danas slabina je znatno ponarasla kod bolesnika; trbuh je nadut, prenatrpan od otvrdnućâ na lijevoj strani, a kad mi bolesnik reče, da će ozdraviti u Lurdu, ja ne mogoh, a da se grohotom ne nasmijem....*«

Lazare, izigji van !

Čovjek, koji se nalazio u takovu stanju kao Otac Salvator, nije li to prava lešina, kojoj je samo manjkao

mrtvački lijes?! A ipak proti svakome očekivanju taj čovjek ne umire, on još živi! Velikim čudom ovaj se jadni, bolesnik ćuti zdrav i pun života!

Zbilo se to čudo ovako.

Stigavši bijedni redovnik jedva jedvice živ u Lurd, odmah ga odvedoše prema Lurdskoj Špilji. Tu se on na blagoslovljenom mjestu Djevičinih Prikazanja molio čitav sat očekujući, da otvore vrata *piscinama*.

I gle čuda nečuvena !

U dva sata unigje u piscinu.... Ni samo jedan časak ne minu, a on sijevajući od radosti dvaput glasno zavapi : »Ja sam ozdravio, ja sam ozdravio !« Zatim se uspravi i ne ćuteći ni tračak boli, kao izvan sebe od veselja, koje mu je dušu zaokupljalo, uputi se prema Špilji hodeći ravno on — koji je pred par časova izgledao kao zgureni devedesetgodišnji starac.

Nebeski Liječnik po zagovoru svoje mile Majke bijaše mu rekao kao ono svome milome prijatelju Lazaru: »Izigji van !« I svih boli, koje su ga bile dovele do groba, u tili čas nestane.

Našavši se pred divnim kipom drage svoje Gospe, iz njegova se harna srca vine put nebeskih visina molitva zahvalnica moćnoj Djevici Lurdskoj....

U 4 sata dogje u *Ured za liječničke konstatacije* i pred neko 20 liječnika reče: »*Ja, gospodo, ne ćutim sada nikakve boli*, a za čitave tri godine moje bolesno tijelo nije imalo ni tili čas mira«.

Sakupljeni ga liječnici odmah pregledaše, da se osvjedoče o ozdravljenju, ali ne nagjoše niti najmanjega traga bolesti niti na plućima niti u želucu. Izlazeći iz Ureda reče uskrsnuli bolesnik : »*Nijesam okusio ništa ima već 20 sati, a kroz 8 mjeseci nijesam uzeo nikakve* **tvrde** *hrane*, recite mi dakle, mogu li sada jesti ?« — »Ako ste ozdravili — glasio je odgovor dra Boissaria — vi možete jesti, što vas je volja !«

Unigje dakle u hotel oko 5 sati, gdje je kao za okladu u obilju jeo od svih hrana, koje su pred njega stavili, dapače i od najneprobavnijih. Sjutradan je dvaput objedovao, iza kako je čitavu noć sproveo u slatkom i ugodnom snu.

Povratak. — Liječnici potvrgjuju čudesno ozdravljenje.

Otac je Salvator ostao u Lurdu još 6 dana te je svagdano dvaput silazio u *piscinu*, da se okupa u čudotvornoj vodi. Napokon otputova put Nanta, gdje se odmah dade

pregledati od svoga liječnika dra Ménagera. Ovaj ga najpomljivije i najstrože pretraži, a zatim zadivljen očitim čudom, plačući od uzbugjenja reče : »*Ja sam se divio vašoj Vjeri, kad ste odlazili u Lurd, ali se nijesam ni izdaleka nadao, da ću vas ugledati zdrava. Veoma žalim, što vas pri odlasku nijesam dao pregledati od dra N., koji ne vjeruje u čudesa. Da Vam iskreno rečem, Oče, ja do dana današnjega nijesam vjerovao u čudesa, ali se sada klanjam svemogućstvu Božjem, koje tvori takova čudesa, kao što je ovo, koje se zbilo pred mojim vlastitim očima.*“

Kad se otac Salvator dne 2. srpnja u 6 sati predstavio dru Lekoveku, ovaj osta zapanjen i preneražen od začugjenja. »*Čitavi je Vaš tjelesni ustroj bio razrovan, sad ga nalazim u potpunom redu — što ste dakle očutjeli u piscini* ?«

— Veleučeni, ništa osobita. Samo sam najedanput osjetio, kako mi munjevnom brzinom nestaje boli, a povraća se nov život....« — Treba da znamo, da je isti doktor rekao svome liječniku zamjeniku, kad je nekamo odlazio: »*Kod Kapucina se nalazi jedan otac, čije je stanje očajno... tome ne ima spasa!* «

Dr. Mordret izrazi svoj utisak ovim riečima : »*Ovaj je redovnik otišao u Lurd bolestan, a vratio se zdrav; istoga sam čovjeka u kratkomu razmaku vremena vidio na umoru i posvema zdrava...*«

Sam pak uskrišeni bolesnik, Otac Salvator, u svojoj zahvalnosti piše:

»Iza svoga hodočašća u Lurd, gdje se u istinu osjeća, da je Bl. Djevica postavila svoje djevičanske noge, ja ljubim još više dragoga Boga i hoću da još savjesnije služim svome Isusu; ja se ćutim drugim čovjekom, kano da me je moja mila Majka preporodila..... *Obećao sam svojoj dragoj Gospi, da ću sve svoje sile uložiti, e da je svijet što više upozna i uzljubi. Ona će megjutim moliti svoga Božanskoga Sina, da ne izgubim ploda tako vanredne milosti.*«

Malko povijesti.

Da je opisati čitavu povijest ovoga redovnika, bila bi vrlo zanimljiva. Radi nedostatka prostora moramo se ograničiti na to, te rečemo, da je njega čekala sjajna budućnost u svijetu. Još ne bi bilo minulo ni par mjeseci, a on bi bio imenovan sveučilišnim profesorom.

»Dok sam bio na sveučilištu — pripovijeda on — niko mi nije stavljao zapreka u vršenju mojih vjerskih dužnosti. Drugovi, s kojima sam živio, u velike su poštivali moje vjersko osvjedočenje. Svagdano sam slušao sv. Misu, a posljednjih sam se godina svakim danom i pričešćivao (1).«

Nekoga dana dogje on pozdraviti pri rastanku svoga ravnatelja:

— Kamo idete — upita ga ovaj.

— U Kapucine....

— Što to velite ?

— Idem u Kapucine, tamo me Bog zove, a ja ne mogu ostati gluh na taj poziv.“

Pod grubim redovničkim odijelom kriju se plemenita srca, a često i ljudi nadareni vanrednim umnim sposobnostima, kao takogjer članovi najodličnijih obitelji. — Izmegju sinova sv. Franje, koji su došli u Lurd ovih posljednjih godina, spomenut ćemo samo jednoga, koji je bio anarhista i suragjivao u anarhističkom listu *La Révolte*. Tko bi sada prepoznao u jednome članu samostana Pitó nekadanjeg neumornog suradnika *La Révolte ?*

Kad će čovječanstvo uvidjeti i upoznati svu plemenštinu, koja vlada u srcima redovnika, u osobama, koje su ostavile svoj dom, oca, majku, braću, sestre i sve, što im je bilo najmilijega, samo da med svojim narodom sačuvaju onu sv. Vjeru, koju je Isus propovijedao, a koja jedina može učiniti čovjeka kao i čitave narode sretnima !

Još nešto ! Kad je otac Salvator odlazio u Lurd, reče mu starješina: »Ja vam nalažem, da molite od Presvete Djevice za svoje ozdravljenje. Često naime šaljem bolesne redovnike u Lurd, koji se vraćaju u istom stanju, jer mješte

(1) Oh kad bi se srećom mnogi, koji živu u svijetu, ugledali u primjer ovoga skromnoga redovnika! Bilo bi tada kod nas više značajnika, a nestalo bi kuge, koja vlada svijetom, da naime katolici iz nekakvoga *ljudskoga obzira* zapuštaju svoje vjerske dužnosti. — Sveti je Otac Papa *Svagdano Primanje* sv. Pričesti veoma preporučio, jer, ako su se prvi kršćani svagdano pričešćivali, e da sačuvaju vjeru, što je zar današnjim kršćanima manja potreba, kad se na sve moguće načine hoće da ubije i uništi vjera u narodu? Odazovimo se dakle želji Papinoj a i samoga Isusa, koji veli: »*Dogjite k meni svi, koji ste opterećeni, i ja ću vas utješiti.*“

da ištu od Bl. Djevice, te im udijeli zdravlje, oni Je mole, da ih uzdrži bolesne. Nemojte dakle činiti kao i oni, nego molite, da vas mila Gospa ozdravi.

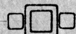
— Učinit ću, kako mi rekoste — glasio je odgovor oca Salvatora. I divna mu je Gospa udijelila, kao što smo vidjeli, zdravlje. Dne 22. srpnja pisao je Otac Salvator: »*Od svoga povratka iz Lurda ja sam odebljao za 17 kilograma. Skoro jedan kilogram* **na dan**. *Svi se čude, kako mi se sile naglo povraćaju.*«

Eto što čini slatka naša Majka Marija u Lurdu na korist siromašnih grješnika i jadnih bolesnika.

Tko je dakle tako slijep i tako bezbožan, te može ustvrditi, da dandanas ne ima čudesa?!

U zahvalu toj dobroj Djevici, po čijem se zagovoru i u dvadesetome vijeku tvore tolika čudesa, kliknimo najoduševljenije:

Slava i čast našoj Gospi Lurdskoj — Pomoćnici bolesnika!!

Papa tješitelj.

Svi se slažu u tome, da se Crkva u Francuskoj nalazi u žalosnome stanju, kao nikada prije. Ta kako i ne bi, kad su svi redovnici — taj miomirisni cvijet sv. Crkve — prognani, kad se Crkve zatvaraju i priprodavaju, kad se 16 hiljada zavoda, koje su uzdržavali redovi, zatvorilo, kad je 50 hiljada svećenika ostalo bez plaće i stana, kad su klerici iz sjemeništa protjerani i pozvani u vojništvo i kad su napokon i sami biskupi iz svojih stanova izbačeni!? Riječ u jedno: u Francuskoj se čitav pakao zdvojno digao proti Crkvi i ogorčeni rat navijestio svima onima, koji ne prignuše svoga koljena pred Belijalom.

Uza sve to progonstvo katolici u Francuskoj, na čelu im njihovi junački biskupi, ne smalaksavaju.

U strašnoj borbi, koju moraju voditi proti bijesnim neprijateljima Kristovim, najveći im je pomoćnik namjesnik Isusov na zemlji — Sv. Otac Papa.

Usprkos svim olujama, koje se dižu proti njemu, njegova usna ne prestaju izgovarati riječi, koje podižu, bodre i krijepe na obranu sv. Vjere neustrašive katolike Francuske.

Pijo X. kao vjeran opslužitelj Isusovih riječi: **„Pokrijepi svoju braću“** često običava reći: **„Što se bojite malovjerni — Crkva je neumrla?!...“**

Pred nekoliko je dana isti Sv. Otac izrekao ove riječi jednome biskupu: „Ne gubite nade! Bog je s nama.! Mi trpimo za njega, nu On nas zato ne će zapustiti, a budući da zlikovci ne će nikad nadvladati Boga, mi smo uvjereni, da će napokon Crkva iznijeti pobjedu nad svojim protivnicima. Kada će se to zbiti? Ne znamo. Megjutim neumorno radimo i čekajmo puni pouzdanja uru pobjede!“

Oh! kad bi čovječanstvo shvatilo, što je Papinstvo i što su Pape!

Kad bi narodi upirali svoj pogled prema Namjesniku Isusovu te vršili naredbe i savjete, koje im on daje, brzo bi zavladao mir svijetom.

Mi katolici megjutim zahvaljujmo Providnosti Božjoj, koja nam je dala Papu, čije ime sjaji po vasionome svijetu kao zvijezda mira. U njemu se krije neka tajna sila, koja sjedinjuje duhove, utišaje strasti i razoružava mržnje.

On je štit, on je bedem i snaga Crkve!

Koji je papa ljubljen kao Pijo X? Njegovo ime sa počitanjem izgovaraju i sami bezvjerci, a za nj kuca na milijune srdaca.

Papa, koji tako radi i ne prestaje preporučivati, da se molimo za svoje protivnike, e da im dragi Isus udijeli milost obraćenja, prije nego ih pozove na strašni sud, koji svakoga čovjeka čeka — ne zaslužuje li, da mu svakom zgodom iskazujemo svoju ljubav i odanost, te ga nazivljemo Papom tješiteljem?

Za širenje i poljepšanje „Naše Gospe Lurdske“.

M. pl. Dominković, M. Lovasić po 2 kr; N. N. 5 kr; Kuzman Alšić, Jela, Marta Babić, Vera Bartolović, P. Belić, Marija Dörey, Kata Lukačević, Mara Ruženić, Kata Takalić, Janja Takalić: Svi iz Marijanaca, darovali po 1 kr. — Franjka Balikić, Petra Greganić, Eva Petrović, Anka Zetović, Mara i Petra Živković: Sve iz Kunišinaca, darovale po 2 kr. — Raimund Jelušić, župnik 14 kr. u markama[1]).

[1]) Molimo naše pretplatnike iz *Dalmacjie, Istre, Bosne, Hercegovine* da nam ne šalju markâ, jer Austrijske marke ne vrijede za Rijeku.

Dvije vijesti.

U glavnome vijeću, koje se obdržavalo ovih dana u Rimu izabran je za generala Kapucinskoga Reda, O. Pacifik iz Italije, koji na daleko slovi sa svoje pobožnosti i svoga vanrednoga govorničkoga dara. Prošle korizme je držao propovijedi u Vatikanu samome sv. Ocu i kardinalima. U slijedećem ćemo broju donijeti o tome vijesti i potankosti, koje će sigurno zanimati naše čitatelje; sad nam prostor lista priječi da to učinimo.

Dne 28. svibnja, na Spasovo, posvećen je za pomoćnoga biskupa u Sarajevu, dr. Ivan Šarić. Pošto je to prvi svjetovni svećenik, rodom Bošnjak, posvećen ze biskupa, ovršilo se to uz veliko slavlje svih Bosanskih katolika.

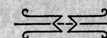
Dr. je Ivan Šarić osobiti štovatelj i ljubitelj Gospe Lurdske, što je u obilnoj mjeri posvjedočavao uregjujući punih 12. godina „Vrhbosnu". Učeni urednik nije nikad propustio niti najmanje zgode, a da te svoje odanosti spram Prečiste Djevice javno ne posvjedoči. U Jubileju Njezinih Prikazanja dao je pobožni i umni biskup tiskati više hiljada sličica prema uzorku našega kipa na Rijeci. Već je prvo izdanje te naknade iscrpljeno i priregjeno drugo mnogo dotjeranije izdanje.

Urednik je «*N. G. S.*» imao čast govoriti s presv. Biskupom pred neko mjesec dana. Kad se je svrnuo govor na «Našu Gospu Lurdsku» rekao je dobri Biskup: «Naša Gospa Lurdska» je divno, a ma baš divno uregjivana!....»

Značajno je i to, što je imenovanje dra Šarića za pomoćnoga biskupa uslijedilo upravo u ovoj blagoslovljenoj godini, kad se stavi Pedesetgodišnjica Prikazanja.....

Naša Gospa Lurdska se najradosnije pridružuje svim prijeteljima i štovateljima Presv. Gosp. Biskupa, te mu u ime svih njezinih čitatelja kao i u ime svih članova Hrvatske Kapucinske Provincije želi dugi niz godina blagoslovnoga rada pod zaštitom mile Gospe na korist drage braće katolika, Bosne ponosne!

Živio biskup dr. Ivan Šarić!

Dva najnovija ozdravljenja u Lurdu.

(Posljednji čas primamo iz Lurda).

Marija Šivei iz Belgarda (Švicarska) nije mogla ništa drugo uzimati do li mlijeka i kave. Imala je takogjer upalu u grlu, te je jedva tihim glasom koju riječ mogla progovoriti. Budući da su njezini roditelji umrli od sušice i ona je bila ubrojena med takove.

Iza kako su je malko oprali blagoslovljenom vodom — radi slabine i teškoga stanja u kojemu se nalazila bojali su je zaroniti u Piscinu — potpuno je ozdravila.

Od toga časa ona jede, što joj se god dade, i govori bistrim i jakim glasom.

Gospodična Hermina Mallepel, od 25 god., iz Švicarske pokazala je svjedodžbu svoga doktora Platner-Klosena Lurdskim liječnicima, u kojoj se tvrdi, da Hermina boluje od teške bolesti na hrptenjači već od ožujka g. 1906.

Stigavši u Lurd dne 13. svibnja i okupavši se po treći put u Piscini mogla je odmah malko hoditi. Kad se je pak po četvrti put okupala, oćuti se posvema zdravom te sva blažena ostavi svoja kolica, u kojima su je vukli. Od toga časa mlada i srećna ozdravljenica hodi kao svaki drugi i ne osjeća nikakve boli.

Nijesmo li imali pravo, kad smo Lurd radi mnoštva čudesa nazvali novim Jeruzolimom! Eto dakle, što tvori Isus usred dvadesetoga vijeka

posred bijela dana i na očigled 20 do 30 hiljada osoba za obraćenje siromašnih grješnika.

Dužnost nas dakle prestroga veže, da upoznajemo narod sa vanrednim čudesima, koja se eto svagdano zbivaju. Zato širimo najvećom gorljivošću prekrasnu knjigu **Lurd** i «N. G. L.»[1])

Tko želi vidjeti u dvadesetome vijeku čudo na svoje oči, neka samo hodočasti u Lurd! Treba dakle, da nas se dne 15. kolovoza, na Veliku Gospu, nagje što više u Lurdu....

U LURDU.

Velika mnoštva u Lurdu, njihov zanos i oduševljenje. — Šest stotina Slovenaca u Lurdu očevici dvaju čudesa. — Jedan Hrvatski biskup svome svećenstvu o hodočašću u kolovozu. — Prvo hrvatsko hodočašće. — Četiri hiljade Hrvata iz okolice Riječke dolazi za prviput, da se pokloni dragoj Gospi Lurdskoj pred Njenim kipom u novosagragjenoj Kripti.

Dok mi ove retke pišemo, u Lurdu na hiljade hodočasnika najvećim žarom i zanosom zazivlju i slave Mariju i kliču u čast Isusu u Presv. Hostiji.

Slika, koju već sada pruža Lurd oku vjernika jest divna, ali moramo znati, da smo istom u svibnju t. j. na početku velebnih prizora, koji će se odigrati u Lurdu.

Narodi hrle u ogromnoj množini sa svih strana. Neka nevidljiva sila vuče čitave čete najodličnijih gragjana, najudaljenijih naroda, k blagoslovljenoj Spilji i do izvora čudom protekle vode. Tako je pred par dana došlo preko 12 hiljada Baskâ, i to samih muškaraca, a računa se, da je u samome mjesecu svibnju hodočastilo u Lurd preko 80 hiljada osoba.

[1]) Knjiga Lurd stoji same 3 kr., a počamši od 5 br. »N. G. L.« pripravni smo ostalih 7 br., davati za samih 30 nov. t. j. sve do svršetka g. 1908. Na djelo dakle požrtvovni naši povjerenici!

Med svima vlada upravo neopisivo oduševljenje i zanos; svatko ćuti, da je u zemlji Marijinoj, da je u „kutiću Neba“ — u sretnome Lurdu. Svi hodočasnici jednodušno obećaju: **Oh! Presveta Majko Marijo, usprkos svih nasrtaja i progonstva pakla, mi hoćemo da ostanemo Tvoji!....**

Svima gore srca od ljubavi prema miloj našoj Majci, te su upravo živa vatra, pripravni, da podnesu sve za svoju Vjeru, pa makar i samu smrt.

Šest stotina Slovenaca, na čelu im dični zastupnik i vogja katoličke stranke, *dr. Šusterčić* i knez-biskup, *dr. Jeglić*, svojom su pobožnošću, skladnim i punim milja pjevanjem zadivili sve prisutne hodočasnike. Med njima je za čitava njihova boravka u Lurdu vladalo upravo sveto oduševljenje i najveći zanos, koji je postigao svoj vrhunac i kojemu nije bilo ni kraja ni konca, kad su već prvoga dana svoga boravka i *dne 18. svibnja na svoje oči vidjeli, kako su dva* **polumrtva bolesnika najedanput ustala iz bolesničkih kolica čila i zdrava.**

Vrijedna su naša braća upravila brzojav na njihov katolički list „Slovenac“, koji donosimo u cijelosti:

„Lurd, dne 18. svibnja. Prizori, kojima smo svjedoci, upravo su rajki. Svečana procesija kojoj sm prisustvovali, doista jest vilinske ljepote. Sad se nalazi u Lurdu oko 30.000 duša. Večernju će procesiju predvoditi naš knez-biskup, dr. Jeglić. Danas se zbilo opet novo čudo. Našim hodočasnicima vlada najveće oduševljenje, veselje i zanos.“

Ljubljena su se naša braća Slovenci sjetili i nas Hrvata, koji u mnogo čem zaostajemo za njima, kako posvjedočavaju slijedeći reci, koje je naše Uredništvo primilo iz Marijina Grada:

Slovenci, zbrani v Lurdu (600) se v ljubezni spominjajo bratov Hrvatov, želeč, da bi se njih romanje istotako posrečilo kakor naše!	Slovenci sabrani u Lurdu najradosnije se sjećaju braće Hrvata te žele, da bi i njihovo hodočašće isto tako sretno uspjelo kao i naše!
I. Kalan, urednik „Bogoljuba“.	**I. Kalan,** urednik „Bogoljuba“

Braćo Hrvati, neka se i iz naših strana sakupi lijepa kita i digne jaka četa katolikâ, koja će svemu svijetu pokazati, da u našoj domovini još nije ugasnula luč sv. Vjere!

Dragi domoroci, osobito Vi, koje je dragi Bog obdario vremenitim dobrima, ostavite za ljubav Majke Marije za kakovih 10-12 dana Vaše zabave i poslove, Vaše svjetske izlete i raskoši te pohrlite u Lurd!

Lurd! to je blagoslovljeno mjesto, koje svegjer napunja osobitim čarom dušu i srce kršćanina, pa i samoga bezvjerca, a osobito u ovoj godini Jubileja Prikazanja...

Osim divnih prirodnih ljepota i pogleda, koje će Vam se pružiti oku na putovanju što je dugo kojih 3000 kilometara, bit ćete svjedoci takogjer vrhunaravskim prizorima, kojima je, ima tome već 50 godina, pozorištem Lurd.

Mnogi od Vas misli poći, ali **privatno i napose....** Ne tako braćo, ne tako! Sjedinimo se, da nas bude što više, e da svojim brojem i svojom krasnom narodnom nošnjom zadivimo čitav svijet, koji će se dne 14-15 i 16 kolovoza naći u Lurdu! (1)

Jedan odlični svećenik iz naše Senjske Biskupije blagoslovio je čas i uru, kad je odlučio u Lurd, jer ga je upravio zanio, ali je izjavio,

(1) Da naše prvo narodno hodočašće ispadne doista lijepo i da svojom organizacijom i brojem bude zauzimalo što odličnije mjesto, umoljavamo najsrdačnije i najljepše — za ljubav Gospe Lurdske — sve naše prijatelja i štovatelje Majke Božje u Zagrebu, Senju, Varaždinu, Osijeku, Sarajevu, Mostaru, Dubrovniku, Omišu, Šibeniku i Zadru, da se za nj zauzmu, kao što se hvalevrijedno zauzeo „Diecezanski Odbor“ u Spljetu. — Kad bi se u spomenutim mjestima našao bilo po jedan svećenik ili svjetovnjak, koji bi požrtvovno nastojao oko sabiranja i upisivanja hodočasnika, nema dvojbe, da bi to uvelike doprinijelo uspjehu hodočašća. Ovo bi nastojanje nada sve puno ploda donijelo kad bi se — što osobito svima, pa i u najmanjim mjestima, stavljamo na srce — oglasi, koje već organizator hodočašća pripravlja, prilijepili svugdje na javnim mjestima. Koji bi god u tu svrhu htio što poduzeti u svome mjestu, molimo dotičnoga, da nam izvoli javiti.

da bi se stoput više cijenio sretnijim, kad bi se uza nj bilo našlo kojih 200-300 Hrvata!

Dakle upamtimo! Ne napose, ne svaki za sebe, već sjedinjeni u jednu vojsku!....

Cijenimo, da ćemo ugoditi našim čitateljima, ako iznesemo, što predsjednik našega hodočašća piše o njemu svome svećenstvu. Evo što veli spomenuti biskup uopće o pobožnosti Bl. Dj. Lurdske i o našem hodočašću:

„Upozorujemo Vas, časna braćo, na Jubilej Bl. Djevice u Lurdu, koji se u Francuskoj i drugdje po kat. svijetu najsvečanije slavi. Ništa mi nije tako na srcu, koliko raširenje pobožnosti Neokaljanoj Dj., koja se udostojala prikazati upravo onda, kad se Crkva nalazila u tolikim pogiblima. Zato, časna braćo, upozorite vjernike osobito u mjesecu svibnju na Jubilej Prikazanja, kao takogjer i na hodočašće, koje se iz naših strana sprema. U ostalom i Vama srdačno preporučujem, da se pridružite ovome hodočašću, budući da ništa nije kadro da u čovjeku učvrsti i oživi u ova naša vremena vjeru, kao veličajni prizori, koji se u Lurdu odigravaju.“

Što možemo ovim riječima pridodati do li usklik: U **Lurd!** u **Lurd!** svi u **Lurd!**

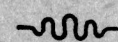
Dne 3. svibnja u nedjelju zbilo se nešto, što ne možemo zašutjeti i ne javiti svojim čitateljima. Preko 4000 kršnih Grobničana i iz drugih okolišnih sela, poveli su **prviput** procesiju u našu novosagragjenu Kriptu e da iskažu svoju i sinovsku odanost Majci Mariji. Bila je to duga krasna povorka, koju je osobito resilo 400 djevojaka u bjelini. Došavši vrijedni Grobničani i Jelenčani, na čelu im njihovo dično svećenstvo do Kripte, *„veoma se obradovaše videći.... zvijezdu....“*

Kad su unišli u Kriptu pjevajući onu lijepu: *Sred te se Pećine.....* mnogima se od milja oči oroniše suzama. Krasna propovijed, koju je izrekao velezaslužni župnik Grobnički, dovršila je ovim riječima: »*Ako ja tebe zaboravim, o Crkvo*

Kristova, neka umukne moj jezik, i ako se ne budem sjećao Tebe, i ako mi Ti ne budeš nad svakim veseljem!«

Čast pobožnome puku Grobničkom, a srdačna hvala župniku Jelenskom, Grobničkom i Cerničkom, koji su se odazvali želji Presvete Djevice: »*Hoću, da mi ovdje dolazi naroda!*«

SADRŽAJ:

Dajemo na znanje, da više nemamo ni jednoga istiska I. II. III. kao ni četvrtoga broja. Toliko na ravnanje, da se ne čude oni, koji ih ne prime.

Prostor nam lista ne dopušta na našu veliku žalost, da objelodanimo milodara za „Zlatno Srce" kao ni natpisa, koji su nam stigli na ponudu. Što ovaj put ne činimo, učinit ćemo u slijedećem broju, a megjutim se nadamo i od ostalih ljubitelja primiti njihovo mnijenje glede natpisa. Nekoji, koje smo primili, veoma su zgodni i dirljivi.

Takogjer nam nije moguće s istoga uzroka objelodaniti nekojih zahvalnica.

Na prvome mjestu pregnimo oko podignuća naše kat. štampe! Uzaludno ćemo graditi Crkve, uzaludno zidati samostane i osnivati škole i bolnice, ako pomoću valjane štampe ne predobijemo javno mnijenje za nas, jer će nam se dogoditi kao našoj braći u Francuskoj.

Nije dosta ne čitati pokvarenih novina, treba potpuno izvršiti svoju dužnost, koju imamo prema dobroj štampi: moramo joj pružati obilnu, trajnu i svagdanju pomoć — treba uspješno raditi, da je proširimo osobito u mjestima, kamo protuvjerske novine više truju duše mlakih vjernika.

Dobar listić to je oružje, bez kojega se ni za čas ne smijemo nadati pobjedi u borbi, koju vodimo.

Neka dakle svi oni, kojima je dragi Bog udijelio u obilju vremenitih dobara, upotrijebe suvišno za uzdržavanje kat. štampe. Onaj pak, koga je Bog nadario umnim sposobnostima, neka ih upotrijebi za usavršivanje i podizanje dobrih listova. (1)

Jedan je katolički list u Mlecima morao propasti jer je ponestalo bilo sredstava za izdavanje. *Pijo X. tadanji patrijarha Mletački izjavi, da će radije prodati svoj biskupski* **križ** i **prsten**, nego da dozvoli e da prestane izlaziti katolička: **„Difesa"**.

Ugledajmo se svi u ovaj veledušni čin odlučnoga Pape! Širimo dakle dobru štampu[2], a nastojmo se organizirati! Osnivajmo kat. društva, knjižnice i t. d., pri čemu će nam biti svi pošteni katolici i rodoljubi na ruku, osobito naše svećenstvo, koje najbolje pozna potrebe i nevolje naroda. Samo braćo ne oklijevajmo! Zlo se sve više širi, a sunce je već na zapadu; još malo... i ono će se izgubiti iza kršnih naših gora. A kad nastane noć, tada više ne će biti vremena, da dobro činimo, a moglo bi biti i prekasno...

Ovaj svoj odgovor na poslana mi Vaša tri pisma dovršujem sa stihovima našega čuvstvenoga i omiljeloga pjesnika i domoroca, *Cetinskoga mlinara:*

Amo, braćo, am' junaci,
Kom zazoran jeste b' jeg,
«*Vjera*» *poklik ratni budi,*
«*Naša Gospa Lurdska*» *st'jeg!*»

Vama odani

VALSORIM.

---

[1]) Doprinose za dobru štampu treba slati na blagajnika „*Pijeva društva*" gosp. *Stjepana Markulina*, Zagreb, Jurišićeva ul., br. 3 kat 1.

[2]) Pod imenom dobre štampe razumijemo ove pučke listove: I. **„Istinu"**, koja izlazi ilustrirana svakoga četvrtka, a stoji za čitavu godinu 4 krune. Naručuje se kod «*Katol. Tiskovnoga Društva*» u *Zagrebu (Kaptol)*. II. **„Pučki list"**, koji izdaje i veoma vješto uregjuje *dr. Josip Palčić* na otoku Krku, gdje se i naručuje. Izlazi tripput na mjesec, a stoji 2 kr. i 50 fil. III. Učiteljima i učiteljicama, kao svim naobraženim slojevima ponovno preporučujemo tjednik **„Jutro"**, koji je bez dvojbe najljepše uregjivani list u Hrvatskoj. Na godinu stoji 12 kr., a dobiva se *kod Antuna Scholza u Zagrebu.*

MILODARI ZA NOVU CRKVU OO. KAPUCINA

u čast Dj. Lurdske na Rijeci.

K. Ćošić, M. Badžak, A. Ćošić, J. Pavišić, K. Milić, J. Milić, M. Perac, I. Koruza, Fr. Rajković, N. Bandur, J. Kolesarić, Z. Kolesarić, J. Muganić, E. Polac, F. Filipović, D. Brolić, Stj. Pumak, Fr. Belian, N. Marić, F. Žalar, B. Jemeršić, St. Gaži, I. Dogan, M. Gabrić, A. Mijič, M. ud. Galic, M. Kobešćak, Josip i Janko iz Sekirišća, J. pl. Sente, B. pl. Sente, E. R. Eva, Antonija i Kata Božićek iz Vojnića, Kate Padovan, Ivan Trinajstić, Stjepan Krnić, Ana Kolić, M. Matović, M. ud. Popović, M. Tartanić, *J. Tebaldi*, K. ud. Matković, Don Šime Lovrović, Katica Volović, Zagreb, Franjo Kladarić, Sofija Vukasović, Tonka Vukasović.

Svi ovi darovaše po 2 kr. želeći biti dionicima 260 vječnih sv. Misa, koje se služe u novosagragjenoj Kapucinskoj Kripti pred divnim oltarom, koji je posvećen Majci duša, koje su u čistilištu.

A. Jurišić 3 kr., A. Kunkera 4 kr., N. N. Miksavár 6 kr. Ć. Korbar žup. sakupio u Bovinskom selu 25 kr. 70 fil., V. Margan 5 kr., V. Ožbolt 3 kr., J. Cobrenić 4 kr., M. Bešlić 4 kr., K. Todorović 3 kr., Fr. Mari 6 kr., A Mučar 4 kr., A. Tirić 5 kr., B. Kosić 10 kr., sabrao T. Esteričić 7 kr. i 80 fil., P. Ćaćić žup. sa vrijednim župljanima 20 kr., B. Velikónja učiteljica sakupila 14 kr., M. Tranić i J. Aljinović 3 kr., Sestre milosrdnice, Daruvar 5 kr., sakupio Fr. Pospišil, žup. 4 kr., sakupila B. Gašparović 4 kr., Stj. Rastić 9 kr., M. Blašković 4 kr., Dr. Iv. Košćak 30 kr., M. Biljan 10 kr., Iv. Štimac 6 kr. N. N. 3 kr., Crkveni Zbor u Leškovcu 20 kr., J. Pohur 10 kr., Josip Verček, Franjo Žagar 20 kr., Doroteja Feretić, Sl. Gradsko Poglavarstvo u Kostajnici 5 kr., L. Žiljar, župnik, sakupio 5 kr., K. Magdić 11 kr. i 38 fil., obitelj Vincenza Rufetti 4 kr., Blaž Turina 6 kr., Terezija Babić 6 kr., Ivan Šimera 4 kr., Franca Marčić u Sigecu (p. Drnje), sakupila 16 kr., Franjo Papeš 5 kr., Maria ud. G. iz Zadra 4 kr., Anica M. takogjer iz Zadra 4 kr., Marija Baguzin iz Ilovika 5 kr., Mons. Vidas iz Senja 50 kr., kao zahvala Djevici Lurdskoj na milostima, koje mi je izkazala za njegova boravka u Lurdu.

Obilje nebeskih dobara moli svim veledušnim dobročiniteljima od drage Gospe

O. Bernardin Skrivanić,
Provincijal Kapucinâ.